

A karóra életének egy napja

Tóth Lídia fordítása

Szerdán reggel Zoran Govedaricának, míg szaladt az autóbusz után, leestett a karjáról az órája. Megtörtént ez Govedaricával már korábban is, de sohasem reggel hétkor, amikor még álmosan, munkára sietett, és egyedül a pogácsákra tudott gondolni, amelyeket majd az irodában fog megenni. Az óra lecsúszott a karjáról, nekiütközött Govedarica szaladásban lévő lábának, és enyhe ívben leszállt a földre, az autóbuszszámokat jelző táblaoszlop mellé. Itt talált rá két órával később egy Aga nevű farkaskutya. A kutya nem volt hajlandó továbbmenni, végül a gazdája kénytelen volt lehajolni, és megkeresni a kutya orránál a tárgyat, amely annyira lekötötte a figyelmét. Fölemelte az órát, megtörölte és megfordította. A hátlapján a következő bevéselt felirat volt: „Zorannak aputól”, alatta pedig a dátum: „24. 8. 1988”. A kutya gazdája jobbra-balra tekingetett, de sehol sem látott olyan személyt, aki az óra tulajdonosa lehetett volna. Az állomáson két asszony és egy gyerek állt. A kutya gazdája a közeli bódéhoz ment, és azt ajánlotta az eladónak, hogy tegye ki jól látható helyre, így talán rátalál az, aki elvesztette. Az eladó ráállt, de fél kettőkor, amikor a fia az iskolából hazamenet betért hozzá, meggondolta magát. A fiút Đorđénak hívták. Tizenegy éves volt, és azt mondta, hogy az óra kimondhatatlanul megtetszett neki. Igaz, a szíja elszakadt, de az rendbe hozható, hát nem? Az eladó fogta az órát, és átnyújtotta a fiának: Zoran, Đorđe, nincs itt nagy különbség. Đorđe a zsebébe tette a karóráját, amely ott is maradt délután ötig, amikor elkezdtek futballozni az iskolaudvaron. Akkor kivette a zsebéből, a kapufa mellé tette, és megfeledkezett róla. Itt talált rá Nevena. Este nyolckor, amikor ment haza az egyetemről – kémiát tanult – úgy tűnt neki, hogy valami fénylik a pályánál. Átugrotta az alacsony kerítést, és a kapufa mellett megtalálta a karóráját. Míg forgatta a kezében, az ujjai alatt érezte a bemélyedések hálóját, de az utcai lámpa pislákoló fényénél

nem tudta kiolvasni a betűket. Átment az utca túloldalára, és a mészárszék kirakata előtt végre láthatta a feliratot: „Zorannak aputól”, és alatta a dátumot, „24. 8. 1988”. Ekkor megnézte a saját óráját, rádöbrent, hogy késik, hogy Goran már várja az épület előtt a bejáratnál, és szaladni kezdett. Goran fizikát tanult. Húszéves volt, és olyan dühös, hogy amikor Nevena kifulladásra megpróbálta átölelni, magyarázva közben, hogy miért késett el, megragadta az órát, amelyet a lány a nyitott tenyerén feléje nyújtott, és teljes erejéből az utcára lódította. Az óra visszapattant, majd elkezdett forogni, de Nevena nem követhette az útját a könnyek miatt, amelyek teljesen elködösítették a tekintetét. Az óra az aszfalt egy repedésében nyugodott, az éjszakai ég felé fordulva. Éjfélkor innen vitte tovább a víz, amellyel az utcát mosták. Elsőnek Osman látta meg, bár csupán egyetlen pillanattal később Mihajlo kiáltotta, hogy órát talált. Leguggoltak, és kiemelték a vízből. Az üvege betört, a nagy mutató teljesen levált a tengelyéről, a szája elszakadt. Megtarthatod – mondta Mihajlo. Osman megfordította az órát, a hátlapja már valahol levált, és világosan látszottak a részei. Semmi sem működött. Osman a szennyvízvezető nyílása felé hajította, és ráirányította a vízsugarat. Az óra néhány pillanatig egy leveles ágacskával együtt ellenállt a rácsok között, de lassan megadta magát. Azután már csak a víz látszott, később meg még az sem.

A 40. KMV műfordítói pályázatának első díjas fordítása

Losonci Nándor fotója